

Λεωνίδας Ράνδας, Α. Κρητικός καὶ Δημ. Παπαγεώργιος. Ἡ δ' ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Παρίση, Δημ. Μακκᾶ καὶ Ἰωάννου Φωκianoῦ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

Ἰνστιτούτου.

Τὴν 11 Ἰσταμένου συνήλθον εἰς συνεδρίαν τὰ μέλη τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ ἰνστιτούτου καθ' ἣν παρέστησαν πολλοὶ τῶν τῆμετέρων καὶ τῶν παρεπιδήμων ἀρχαιολόγων. Πρῶτος ἀνέγνω ἐν αὐτῇ ὁ κ. Ἐρρίκος Σχλιέμαν διατριβὴν περὶ τῶν τελευταίων του ἀνασκαφῶν καὶ ἔρευνῶν ἐν Πύλῳ, Σφακτηρίᾳ καὶ Λακωνίᾳ. Ἐνδιαφερόμενος, ὡς γνωστὸν, ἰδίᾳ περὶ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ἐξήγησε τὴν Πύλον πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἑδρας τοῦ γηραιοῦ Νέστορος. Ἀλλὰ δὲν εὑρεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου, τῆς ἀκροπόλεως τῆς Πύλου, ἴχνη προϊστορικῶν χρόνων, καὶ μόνον ἄντρον τι κατὰ τὰ ΒΑ τοῦ ὄρους ἐθεώρησεν ὡς τὸ ἐν τοῖς περὶ Ἐρμού καὶ Ἀπόλλωνος μῦθοις τῶν ἀρχαίων ἀναφερόμενον. Ἡ ἐξέτασις τῆς νήσου Σφακτηρίας ἀπέδειξεν ὀρθὴν τὴν περιγραφὴν τοῦ Θουκυδίδου, ὅστις, ὡς γνωστὸν, περιγράφει τὴν νήσον ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ τῆς συγγραφῆς του ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπὶ Πύλον στρατείας τοῦ Δημοσθένους καὶ ἔπειτα τοῦ Κλέωνος ἐν ἔτει 425 π. Χ.

Ὁ κ. Σχλιέμαν ἀνεῦρεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τῆς νήσου, ὅπερ ἀντικρύζει ἀκριβῶς τὸ ἐπὶ τῆς στερεᾶς Κορυφασίου, τείχος πολύγωνον ἄγνωστον ἐν τίνι ἐτοχῇ οἰκοδομηθὲν καὶ ὅπερ, ὡς δύναται νὰ εἰκασθῇ ἐκ τῶν σωζομένων λίθων, ἀνήρητο ποτε εἰς ἱκανὸν ὕψος. Αἱ ἐν Καλάμῳ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Φαρῶν καὶ αἱ ἐν τῇ Λακωνίᾳ πρὸς εὑρεσιν τῶν ἀκροπόλεων τῶν Ἀμυκλῶν καὶ Θεραιῶν ἔρευναὶ τοῦ ὑπῆρξαν ἄκαρποι.

Μετὰ τὸν κ. Σχλιέμαν ὠμίλησε διὰ μακρῶν ὁ κ. Ἀρνότ περὶ τῆς αἰτικῆς γλυπτικῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ τῆς Νίκης τοῦ Χίου γλυπτοῦ Ἀρχέρμου καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα ἔργα διακρίνει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς χιακῆς ἐργασίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν πελοποννησιακὴν, ἐξήγησε δ' ἔπειτα λεπτομερῶς τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως γλυπτικὰ ἐρητήματα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἐκ τῆς τεχνοκριτικῆς αὐτῶν ἐξετάσεως ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔχομεν μὲν καὶ ἐγγωρῶν αἰτικὴν τέχνην κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα, συμφωνήσας ἐν τούτῳ μετὰ τῆς ἰδέας ἣν πρῶτος ἐξήνεγκεν ὁ κ. Θεμ. Σοφοῦλης ἐν τῇ περὶ τοῦ αἰτικοῦ ἐργαστηρίου μελέτῃ του, ἔχομεν ὅμως καὶ τέχνην νησιωτικὴν ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ βάρθα τὰ ρητῶς ἀναγράφοντα ὀνόματα καλλιτεχνῶν ἐκ Πάρου, Χίου, Νάξου κτλ. Ἀλλὰ τὴν τέχνην ταύτην τὴν ἰωνικὴν καὶ τὰς ἐπιδράσεις αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν συλλήθδην, ἀλλὰ νὰ προσπαθῶμεν νὰ διδῶμεν τὸς ἰδιαιότητας ἐκάστης τεχντροπίας χαρακτῆρας, τοῦθ' ὅπερ ἀπεπειράθη νὰ καταδείξῃ ὁ κ. Ἀρνότ ἐκ τῶν στοιχείων ἅτινα ἔχομεν μέχρι τοῦδε.

Τελευταῖος ὠμίλησεν ὁ κ. Δαίρπφελδ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν σαφηνείας περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπ' αὐτοῦ γενομένων, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ κ. Humanu, ἀνασκαφῶν τοῦ ἐν Τράλλεσι θεάτρου, ὅπερ εἶνε ἕνεκα τοῦ ὕψους ἐξ οὗ κατεσκεύασθη (opus incertum) τὸ μόνον οἰκοδόμημα ὅπερ περισώζεται ἐκ τῶν κτιρίων τῆς ἀρχαίας πόλεως ἐπὶ ὄρουσι τοῦ ποταμοῦ Μαϊάνδρου, πλησίον τοῦ ὁποῦ καίτοι τὸ Ἀιδίνιον, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτίσθη ἐκ λίθων εἰλημένων ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων τῶν Τράλλων. Τοῦ θεάτρου μέρος μόνον ἐξεσκάφη, ὅπως μὴ ὀπωδῆποτε ἡ πλήρης ἀποκάλυψις αὐτοῦ ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν διὰ τῆς ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἀιδινίου ἀπαγωγῆς τῶν λίθων. Ὡς δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν, αἵτινες ἀρκοῦσι πρὸς πλήρη ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, τοῦτο μετεπλάσθη ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθησαν δὲ αἱ σειραὶ τῶν ἐδολίων, ἔχουσι ἴδιον τρόπον κατασκευῆς, καθὸς ταῦτα δὲν εἶνε μονοκόμματα ὡς συνήθως, ἀλλὰ σύγκειται ἐκ δύο λίθων, ὧν ὁ μὲν χρησιμεύει ὡς ἑδρῶνον, ὁ δὲ πρὸς ἐπίθεσιν τῶν ποδῶν τῶν θεατῶν. Πλὴν δὲ τοῦ κοίλου εὐρέθη καὶ τὸ λογιόν, καὶ κάτωθι αὐτοῦ στήλαι ὑποβάσταζουσαι τὸ προσκήϊον, περὶ ὧν διὰ μακρῶν ἐποιήσατο λόγον ὁ κ. Δαίρπφελδ

ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης αὐτῶν τριστοιχίας, ἥτις ἰδίᾳ προκαλεῖ ἐρμηνείας. Ἐν γένει δὲ ἀξιοσπούδατος εἶνε ἡ μελέτη τοῦ οἰκοδομηματος τούτου, ὅπερ πλουτίζει τὰς περὶ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν θεάτρων γνώσεις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Διὰ Β. Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ σύστασις Φιλαρμονικῆς ἐταιρείας ἐνταῦθα.

— Τὸ συμβούλιον τῆς ἀρτισυστάτου ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων παρέστη ἐνώπιον τοῦ κ. Προδρόμου τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ἐξέθηκεν αὐτῷ ὅτι μεγάλη προσγίγνεται τῷ τύπῳ ἀδικία διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν χρησίμων αὐτῷ εἰδῶν, ἰδίᾳ τοῦ χάρτου καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὧν μείζονα οὐδ' αὐμοῦ ἀλλαχοῦ καταβάλλονται. Ὁ κ. Τρικούπης μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἀκούσας τὰ προταθέντα, μετασχέθη ὅτι ἐν καιρῷ εὐθέτω θὰ ἐπιφέρει τὰς δεούσας μεταβολὰς ἐν τῷ δασμολογίῳ, χάριν τῆς προαγωγῆς τοῦ τύπου, ὑπὲρ ἧς θερμότερα καὶ αὐτὸς ἐνδιαφέρεται.

— Οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου ἐπαγγέρισαν ἐπιστήματος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιεπταετοῦς ἐν αὐτῇ διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς χημείας κ. Ἀν. Χρηστομάνου.

NEA BIBLIA

L. Grünwald. *Der freie Formelhafte Infinitiv der Limitation im Griechischen.* Würzburg (Stuber), 1888 σελ. 37 εἰς 8^{ον} μ.

Franz Birklein. *Entwicklungsgeschichte des substantivierten Infinitivs.* Würzburg (Stuber), 1888 σελ. 109 εἰς 8^{ον} μ.

[Τὰ δύο ἀγγελλόμενα βιβλία ἀποτελοῦσι τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἕβδομον τεῦχος τῶν ὑπὸ Μ. Schanz ἐκιδόμενων *Συμβολῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν σύνταξιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης*, τὰ ἐπτά δὲ ταῦτα τεύχη συγκροτοῦσι δύο τόμους πλήρεις (ἐκ τριῶν τευχῶν ἕκαστον) καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ τρίτου (τεῦχος ἔβδομον). Καὶ ἡ μὲν πρώτη πραγματεία *Περὶ τῶν ἀπολύτως θεθειμένων ἀπαρεμφάτων τοῦ περιορισμοῦ* διαιρεῖται εἰς τρία κεφάλαια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον (σελ. 1—11) διαλαμβάνει περὶ τοῦ ἀπολύτου ἀπαρεμφάτου ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ: ἐκόνει εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὸ τήμερον εἶναι, ὀλίγου δέει κτλ., τὸ δὲ δεῦτερον (σελ. 12—20) περὶ τῶν ἀπολύτων ἐκείνων ἀπαρεμφάτων, τὰ ὅποια δὲν περιορίζουσι μόνον τὴν φράσιν, ἐν ἧ καίτοι (ὅπως τὰ τοῦ πρῶτου κεφαλαίου), ἀλλ' ἐνεχουσι καὶ συγκριτικὴν τινα ἔννοιαν, οἷον: ἐμοὶ δοκεῖν ἢ ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τελευταίῳ κεφαλαίῳ (σελ. 20—37) κάμνει ἐκτενὴ λόγον ὁ συγγραφεὺς περὶ τῆς φράσεως: ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ τῶν παρεμφερῶν πρὸς αὐτήν, ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ὡς δὲν εἶναι συγκριτικὴ (ὅπως ἐν τοῖς παραδείγμασι τοῦ β' κεφ.), ἀλλὰ μάλλον—ὄσον. Περὶ πάντων δὲ τούτων ὁ γινόμενος λόγος εἶναι τῷ ὄντι ἀκριβέστατος, τὰ δὲ φερόμενα παραδείγματα πλεῖστα καὶ πεισιτικώτατα.

Ἡ δὲ δευτέρη πραγματεία ἡ ἐπιγραφομένη *Ἱστορία τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀνσιαστικοπεποιημένου ἀπαρεμφάτου* περιλαμβάνει ἀκριβεστάτην μελέτην περὶ τῶν διαφόρων συντάξεων τοῦ ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου εἰς πάντας τοὺς δοκίμους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς. Καὶ ἐν αὐτῇ ἡ ἀκρίβεια εἶναι μεγίστη καὶ τῶν παραδειγμάτων ἡ συγκομιχὴ ἄφρονος, ὧν ἡ παράθεσις ἔχει συχνὰ ὡς ἀποτελεσματικὴν συναγωγὴν τινος κανόνος. Εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ παρὰ τοῖς σκηνηκῶς ποιηταῖς ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου ἀκολουθεῖ καὶ πῖναξ καταστατικῆς καὶ στατιστικῆς ἰδίας (Δισχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους) ἐμφανῶν πόσα παραδείγματα ἐνάρθρου ἀπαρεμφάτου εὐρίσκονται ἐν ἐκάστῳ δράματι καὶ τούτων πόσα κατ' ὀνομαστικὴν, πόσα κατὰ γενικὴν, πόσα κατὰ δοτικὴν κτλ. Λυπούμεθα μὴ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὰ προεκδοθέντα πέντε τεύχη τῶν *Συμβολῶν* ἵνα καὶ ταῦτα καταστήσωμεν γνωστὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Σ.]